

18. DAN CAMINA

Norost

Sobota, 9. septembra 2017

Ležim na majavem pogradu v albergu v Leónu in noge me tako bolijo, da ne morem stati. Nenadzorovano se mi tresejo. Nič čudnega, moram nekoliko v sramu reči samemu sebi. Sedemintrideset kilometrov v enem dnevu je za srce malenkost, za glavo dvom, za noge pa norost.

Kako je prišlo do tega? Po še eni razmeroma dolgočasni etapi, kjer so vročično enoličnost vsakdanje ravnine blagodejno prekinjale samo vsakih pet metrov zasajene platane (Bogu hvala za tistega, ki jih je postavil sem, naj mu da počivati nebesa v senci dreves, ki jih je posadil!), ko smo razmeroma hitro premagali tistih borih devetnajst kilometrov in se odločili, da gremo dalje. Malce zaskrbljeni, če bo šlo, a kaj, ko nam je hoditi že tako prijetno, vajeni smo in vedno bolj uživamo v tem, hoditi, hoditi, hoditi. Verjetno so svoje dodali še polenta in hrenovke in ugodno vreme, čeprav nam je veter kdaj pa kdaj v oči zanesel pesek. Ampak bilo je lepo in naredili smo še eno etapo, vse do ogromnega Leóna.

Verjetno človek enkrat na tej dolgi poti vendarle podleže svojim željam in hrepenenjem in se spusti čez svoje moči. Pretirava, misleč, da bo sebi dokazal svojo moč, misleč, da bo tako premagal pot, pijan od misli, da je njen gospodar. Ta neumnost bo verjetno imela svojo ceno. A morda je plačevanje takih računov na tej poti skorajda neizogibno.

Je pač tako. Človek se, hočeš nočeš, mora soočiti tudi s svojo tekmovalnostjo, ki je na poti vedno prisotna. Vsak dobro ve, da mora hoditi po svojem ritmu in glede na svoje sposobnosti, če hoče kdaj dokončati to pot, pa vendar vedno znova boli, ko te kdo dohiti in prehiti, in se počutiš zmagoslavno, če ti je recimo uspelo priti na cilj etape pred tistimi, katerih sopotnik si, ali če ti uspe nekaj tako norega, kot je nam danes.

Pa ni to bistvo poti, priti čim prej na cilj, čeprav je v tem svetu rekordov in medalj in prvenstev to težko dojeti, še težje živeti v popolnem nasprotju z vsem tem. Ustaviti se, ko si utrujen, in ne, ko si tam, kjer piše, da je cilj. Priznati si, da ne zmoreš več in da potrebuješ počitek. Hoditi svoj korak, ne da bi te pri tem vznemirjal hitrejši korak tistih pred ali za teboj. Bistvo poti je *hoditi*, ne glede na cilj in ne glede na korake drugih ljudi. A tega se mora človek na poti šele naučiti. Zato mora tudi tekmovalnost na poti plačati svoj račun. In ga mora plačati človek, ki je z njo obtežen, da bi jo pustil tam, kjer so mnogi pustili svoje čevlje. Zato na poti nekaj postajaš predvsem takrat, ko izgubljaš in ko delaš napake.

In vendar smo danes tu, v Leónu, v krasnem živahnem mestu, polnem življenja in strasti, še tristo kilometrov oddaljeni od Santiaga. Kdo bi nam zameril, da smo poslušali srce in ne glave, ko pa že vse diši po kadilnici svetega Jakoba. Ali pa je morda samo v kuhinji ostal vonj po olju in dvanajstih jajcih, ki smo jih sestradani zmazali za večerjo ...

Marija, pomagaj mi razumeti, da sem ti dragocen, da mi svoje vrednosti ni treba graditi na uspehih in dosežkih, ker me imaš rada, ne da bi si moral to zaslužiti. Kot mati svojega otroka. Naj mi spet zraste otroško srce, da bom živel veselo in svobodno. Amen.